

Arrest

nr. 128 357 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige X op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De pupil van verzoekster kwam als minderjarige in mei 2013 toe op Belgisch grondgebied en werd op 9 juli 2013 als niet begeleide minderjarige vreemdeling geregistreerd.

1.2. De pupil van verzoekster diende op 27 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 16 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 10 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2013 werd ingediend door :

G.(...) A.(...)

nationaliteit: Servie

geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Servië om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat haar partner, de heer T.(...) M.(...), in België verblijft. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Verder stellen zij dat zij wensen te huwen eenmaal de leeftijd van 18 jaar is bereikt. Echter betrokkene is heden nog geen 18 en kan steeds naar België terugkomen met een visum met het oog op een huwelijk of met een visum gezinshereniging.

Wat de integratie betreft, dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Dit kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat de ouders van haar partner bereid zijn om te helpen verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 december 2013 eveneens een beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Verzoekster werd hiervan op 10 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan C.(...) A.(...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven

de genaamde G.(...), A.(...),

geboren op (...), van nationaliteit Servië

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

Reden van de maatregel:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Kan niet bewijzen sedert wanneer zij in België is”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting wordt de afwezigheid van de verwerende partij vastgesteld.

2.2. Artikel 39/59, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de afwezige verwerende partij geacht wordt *“in te stemmen met de vordering of het beroep”*. Naar analogie met de rechtspraak van de Raad van State verplicht het wettelijke vermoeden de Raad niet om de vordering toe te wijzen wanneer het hem voorgelegde dossier hem tot de overtuiging brengt dat de vordering toch verworpen moet worden (RvS 23 juni 2003, nr. 120 776).

2.3. Zoals hieronder zal blijken, kan de Raad zich niet aansluiten bij de analyse van verzoekster omdat deze niet overeenstemt met de gegevens uit het administratief dossier. Er is bijgevolg geen reden om uit te gaan van een vermoeden dat het beroep gegrond is omwille van het verstek van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*.

3.2. Hoewel het verzoekschrift niet enkel gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, maar tevens tegen het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), kunnen in het verzoekschrift geen middelen worden aangetroffen die gericht zijn tegen deze tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“(…)

Het verzoekschrift is wel degelijk ontvankelijk.

Om ontvankelijk te zijn dient een aanvraag artikel 9bis aan vier voorwaarden te voldoen:

1. Verblijfplaats in België

Er werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd door de wijkagent te Bornem. Er werd vastgesteld dat verzoekster verblijfplaats heeft te (...).

2. Buitengewone omstandigheden

Verzoekster roept de schending in van artikel 3 en 8 EVRM als buitengewone omstandigheden.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken diende verzoekster de aanvraag artikel 9 bis in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster kon de aanvraag artikel 9 bis bovendien niet indienen via de ambassade van België in Servië.

Verzoekster is in Duitsland geboren, namelijk in Stuttgart op 8/9/1996.

Verzoekster heeft echter geen enkele band met Servië.

Verzoekster heeft nooit in Servië gewoond, laat staan dat ze er al ooit geweest is.

Verzoekster heeft wel de Servische nationaliteit, op basis van haar afstamming met haar ouders. Dit is ook wel het enige.

Verzoekster begrijpt zelfs de Servische taal niet.

Verzoekster kon inderdaad onmogelijk terugkeren.

Verzoekster heeft altijd met haar ouders in Duitsland gewoond (stuk 5).

Verzoekster legt hier een bewijs van over.

Verzoekster is dan vertrokken naar België, nadat ze de heer T.(...) M.(...) heeft ontmoet. Beiden zijn minderjarig. Dit vertrek naar België werd tot in de puntjes voorbereid.

Verzoekster is in België ten laste van de heer T.(...) M.(...). De heer T.(...) m.(...) heeft voor haar een ziekteverzekering afgesloten bij de mutualiteit (stuk 6).

Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 8 EVRM, waarbij door de beslissing dd. 16/12/2013 wordt ingemengd in het familie en gezinsleven van verzoekster.

Ten tijde van de aanvraag was verzoekster zwanger. Verzoekster heeft dit kindje verloren.

Momenteel is verzoekster opnieuw zwanger van de heer T.(...) M.(...) (stuk 7).

Verzoekster beroept zich dus wel degelijk op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Het nog ongebooren kind heeft bij geboorte een vader nodig. Bovendien wou verzoekster geen risico nemen om nog eens een kindje te verliezen.

Verzoekster is in België omringd door een hechte familie, namelijk haar verloofde (verzoekster en de heer T.(...) M.(...) zijn ondertussen islamitisch en religieus gehuwd in het Roma centrum te Sint-Niklaas op 28/04/2013)

Verzoekster is in het bezit van de vereiste documenten uit Duitsland om te huwen met de heer T.(...) M.(...).

Zowel de ouders van verzoekster als de ouders van de heer M.(...) T.(...) stemmen in met het huwelijk van verzoekster en de heer T.(...)M.(...).

Verzoekster legt hier de nodige documenten van over (stuk 8).

Zeer ondergeschikt wenst verzoekster er nog aan toe te voegen dat ze niet wist dat ze deze aanvraag diende in te dienen via de ambassade van België in Servië.

Ten tijde van het indienen van de aanvraag had verzoekster nog geen raadsman.

Op het gemeentestuur werd verzoekster niet ingelicht dat ze de aanvraag 9 bis diende in te dienen via de ambassade van België in Servië.

3. Identiteitsdocumenten

Verzoekster is in het bezit van een internationaal erkend paspoort (stuk 9).

4. Nieuwe elementen

Verzoekster heeft nog niet eerder een verblijfsaanvraag ingediend.

Verzoekster diende dan ook geen nieuwe elementen in te dienen.

De middelen zijn dan ook voldoende ernstig."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de pupil van verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2013 volgende buitengewone omstandigheden inriep:

“Hiermede veroorloof ik me een aanvraag in te dienen om een verblijf in België te verkrijgen omwille van humanitaire redenen ; dit in toepassing van de vreemdelingenwet, artikel 9 bis.

Mijn situatie is de volgende : ik ben van Servische nationaliteit, geboren te S.(...) op (...). Hierbij vindt U kopie van mijn paspoort. ik heb kennis gemaakt met T.(...) M.(...), student, van Belgische nationaliteit, geboren te M.(...) op (...). Hierbij kopie van zijn identiteitskaart.

We leven samen en wij hebben een gezonde en duurzame relatie ; mijn partner en ikzelf hebben onze beslissing genomen in volle vrijheid en na een ernstig overleg met onze ouders. Deze aanvaardden onze situatie en we leven trouwens bij de ouders van mijn partner T.(...) R.(...), geboren te M(...) op (...), en T.(...) M.(...), geboren te V.(...) op (...), allebei van Belgische nationaliteit en gedomicilieerd te (...). Hierbij hun verklaring alsook kopie van hun identiteitskaart. Mijn ouders aanvaardden eveneens de

situatie en zij hebben mij volledig toevertrouwd aan de ouders van mijn partner. Hierbij ook hun verklaring.

We zijn van plan officieel in het huwelijk te treden zodra wij de leeftijd van 18 jaar zullen bereikt hebben en eventueel zullen we dan een procedure gezinshereniging indienen.

Ik wil nog toevoegen dat mijn volledige integratie is ingezet en dat ik zeer goed omringd ben door de ouders van mijn partner : ze zijn bereid ons te helpen om een gezond familiaal en sociaal leven te leiden.

Al de omstandigheden zijn duidelijk aanwezig om mij de mogelijkheid te geven een gezond en waardig gezin te vormen met mijn partner. Mijn toekomst en deze van ons gezin liggen duidelijk in België.

Ik ben er van overtuigd dat U het humanitaire karakter van mijn aanvraag in acht zult nemen en ik vraag U beleefd mijn dossier aan Mevrouw de Minister van Binnenlandse Zaken met een gunstig advies te overhandigen na een woonstcontrole te hebben laten uitvoeren."

4.5. In haar middel houdt verzoekster een betoog over het feit dat haar pupil geen enkele band heeft met Servië, zij de taal niet machtig is en er nooit heeft gewoond. De Raad stelt vast dat de afwezigheid van een band met haar land van herkomst niet aan bod kwam in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2013 zodat verzoekster geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk kan maken door hiernaar te verwijzen. Hetzelfde geldt voor de (nieuwe) zwangerschap van haar pupil waarvan verzoekster thans gewag maakt. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf komen het vaderschap van haar partner en haar angst om haar kind te verliezen immers evenmin aan bod.

4.6. Waar verzoekster de schending aanhaalt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), stipt de Raad aan dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Er dient trouwens te worden vastgesteld dat in de beslissing wel degelijk wordt ingegaan op de relatie die de pupil van verzoekster zou hebben met haar Belgische partner, waarbij wordt gesteld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt omdat *"de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."* Naar aanleiding van de wens van de pupil van verzoekster om in het huwelijk te treden wordt overwogen dat *"betrokkene (...) heden nog geen 18 (is) en (...) steeds naar België (kan) terugkomen met een visum met het oog op een huwelijk of met een visum gezinshereniging"*. Met betrekking tot haar integratie wordt in de beslissing aangegeven dat *"dit (...) tot de gegrondheid (behoort) en (...) in deze fase niet behandeld (wordt)"*. Er wordt in de beslissing tevens melding gemaakt van de familie van haar partner, waarbij wordt aangegeven dat *"het gegeven dat de ouders van haar partner bereid zijn om te helpen (haar niet) verhindert (...) om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst"*. Verzoekster toont in haar middel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde buitengewone omstandigheden onjuist zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard. Het feit dat de pupil van verzoekster niet zou geweten hebben dat zij de aanvraag moest indienen op de Belgische vertegenwoordiging in Servië, kan bezwaarlijk een onwettigheid opleveren in de beslissing die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd genomen.

4.7. Waar verzoekster in haar middel benadrukt dat er een positieve woonstcontrole plaatsvond en dat zij beschikt over identiteitsdocumenten, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing geenszins in twijfel wordt getrokken. Van de pupil van verzoekster werd evenmin verwacht dat zij nieuwe elementen indiende zoals zij *in fine* van haar middel poneert.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN